

ere blevne klare over Stillingen, og nu tror jeg, de ere klare over Stillingen, de maa være blevne klare over den, de have set, at den almindelige Valgret kun var en Talemaade i Reformpartiets Mund; da det kom til Stykket, gik de ind paa den privilegerede Valgret paa et af de væsentlige Punkter, paa Amtsraadenes, Overmyndigheden overfor Sogneraadene.

Et saadant organiseret Folkeparti, et saadant nyt Folketingsflertal vil komme, og selv om Situationen er forspildt, og selv om adskillige Aar ere gaaede tabte, vil det alligevel komme hurtigere, end de Herrer af Flertallet tro. Jeg ser nok, den højtærede Ordfører antydede jo ogsaa, at der maatte ogsaa Organisation til for dem, de saa, at nu begyndte det at knibe. Det Regeringsparti, som hidtil ikke har ønsket et organiseret Parti, begynder at tale om, at de ogsaa maa have en Organisation, men hvilken? En Organisation af den Art, som den højtærede Konseilspræsident skildrede, da han paa det sjællandske Delegeretmøde udtalte, at der var to Farer ved en Organisation, den ene Fare var, at Organisationen dikterede Rigsdagsmændene deres Politik, den anden Fare var, at Rigsdagsmændene dikterede Organisationen deres Politik. Det var de to Farer. Og naar de to Farer undgaas, er der kun en Ting tilbage, nemlig at hverken Rigsdagsmændene eller Organisationen dikterer Politikken, men Regeringen, og det vil vel sige: Regeringens Chef. Det er ham, der dikterer Politikken i Landet, det er en saadan Organisation, man ønsker. Det er netop det Forhold, som har gjort den Skade, der skete i 1890erne og nu gentages, nemlig, at Repræsentanterne svigte. Men vi ville en Organisation, hvor det er Vælgerne selv, der bestemme Politikken, hvor vi Rigsdagsmænd ere Talsmænd for dem, hvor vi Repræsentanter paa Ting ere Talerør for dem, der vælge os. Det er en saadan Folkepolitik, der nu maa rejses, som derfor ikke kan svigtes, fordi det vilde være det samme, som om det store, brede Folk svigtede sin egen Sag.

Om nogle Timer, i Aften maaske eller i Morgen, naar vi skride til Afstemning, ja, saa blandes vore Stemmer, Socialdemokraternes og de radikales Stemmer sammen med Reformpartiets Stemmer. Men det er kun tilsyneladende; der er intet Fællesskab længere mellem disse Stemmer; det, der gjorde, at Venstremænd og Socialdemokrater gennem saa mange Aar kunde gaa sammen, i hvert Fald til Tider, det var, at der var eet, der forbandt dem, og

det var den fælles usvigelige Kærlighed til den almindelige Valgret, men nu, efter at Flertallet i Regeringen har svigtet den almindelige Valgret og har hejst den privilegerede Valgrets Fane, som de have gjort ved dette Forligstilbud, er alt Fællesskab forbi. Det er umuligt for os nogen Sinde mere at gaa sammen med Folk, der have svigtet den almindelige Valgret. Vi kunne forhandle sammen, som man er nødt til paa Rigsdagen, om mange Sager; men et Fællesskab af den Art, en samlet Kamp som i gamle Dage er forbi, umulig, naar de have svigtet det, der netop forbandt os, den almindelige Valgret. Vi stemme sammen her, men efter denne tilsyneladende fælles Afstemning gaa vi ud til Kampen, den Kamp, der ikke vil ophøre, naar De lave Forlig i næste Rigsdagssamling, eller naar det er Dem belejligt, en Kamp, der vil fortsættes, til den er endt. Der vil gaa nogle flere Aar end de, der vilde være gaaede, hvis De havde staaet trofaste mod Deres gamle Grundsætninger, men Kampen vil ikke ende, førend det fulde og hele Nederlag har ramt den privilegerede Valgrets Mænd og den privilegerede Valgret selv, og den fulde og hele Sejr er vunden for den lige og almindelige Valgret, fuldt ud gennemført i alle sine Konsekvenser, uden Afslag, uden Garantier, fuldt ud gennemført i By, i Sogn, i Amt og i Stat.

N. Andersen: Det forekom mig, da jeg hørte den ærede Ordfører for Flertallet begynde sin Tale i Dag, at den lod truende, og det Indtryk forplantede sig efter mit Skøn gennem hele den ærede Ordførers Tale. Dertil synes jeg, der er grumme liden Anledning. Jeg har endnu ikke forstaaet, hvem der egentlig skulde trues. Jeg har kunnet forstaa, at den anden ærede Taler, det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), var bitter og vred, det kunde vi ikke være i Tvivl om, det forstaaer jeg godt. At den Reform, som særlig og ene og alene kommer Socialdemokratiet til gode, ikke er bleven gennemført og endnu maa udsættes et Aars Tid eller to, forstaaer jeg overmaade godt ikke falder i de Herrer og deres Ordførers Smag.

Men, som sagt, jeg forstaaer ikke, hvorfor den ærede Ordfører for Flertallet tog saa haardt fat; thi hvem er der egentlig her at klage over? Det skulde vel nærmest være den lille Gruppe, paa hvis Vegne jeg har den Ære at tale. Men hvad er der egentlig at bebrejde os? At